

Lord Ruster

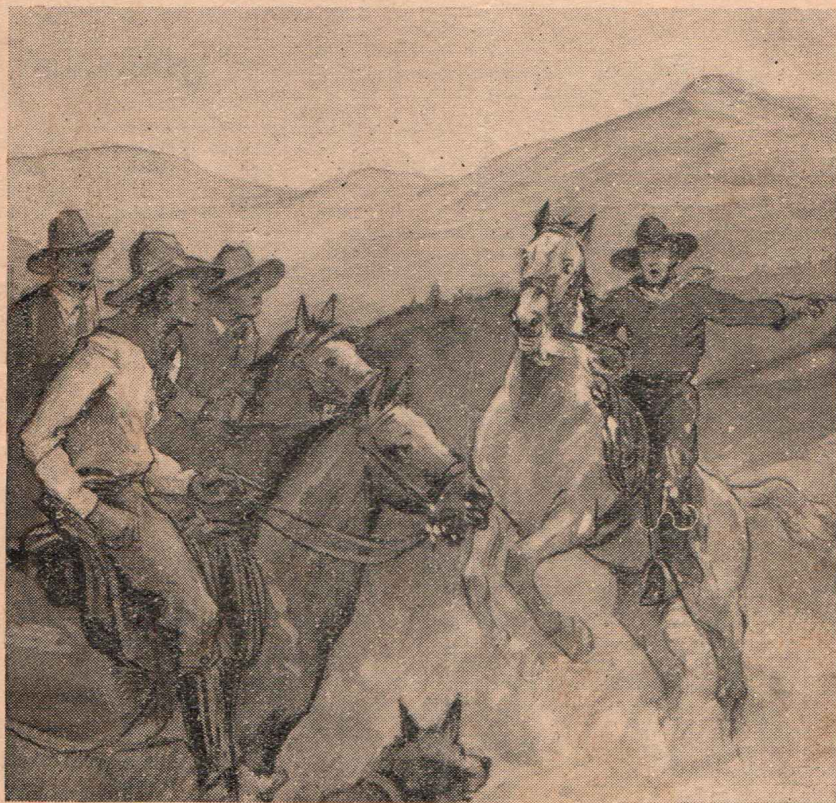
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE LOKSTEM VAN HET GOUD

N° 2536

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De lokstem van het goud

HOOFDSTUK I

HET AFSCHEID VAN HET CIRCUS

Aan de uiterste zuidoostelijke punt van het Grote Slavenmeer bevindt zich een uitgestrekt, woest terrein, dat slechts zeer weinig wegen telt, waarvan des winters in het geheel niets overblijft en die zijn aangelegd door kolenbranders en pelsjagers.

In normale tijden gaan er maanden voorbij, zonder dat men daar een levend wezen ziet, behalve een eenzame reiger, hoog in de blauwe lucht voortzellend op zijn wijduitgestrekte vleugels, een haas,

die rustig aan een struikje knabbelt, een hert, of een ander wouddier.

De omstandigheden waren ditmaal echter niet normaal.

Er was meer noodwaarts in de omgeving goud gevonden en van heinde en ver waren avonturiers komen toestromen, de wanhopigen, die hier een laatste kans wilden wagen, de sterken zowel als de zwakken, zij die ervaring hadden, en zij die hier nog nooit een voet hadden gezet. Tegelijk met hen was het gespuis

verschenen, mannen en vrouwen, die nooit achterblijven, zodra er sprake is van het waardevolle gele erts.

Er was daar binnen luttele weken een nederzetting ontstaan, die men de naam Cedar City had gegeven.

Het was begonnen met een paar tenten, toen volgden de blokhutten, daarna kwam er een soort postkantoor, vervolgens de woning voor de sheriff, die tegelijkertijd vrederechter en burgemeester was. Men kon echter gerust zeggen, dat naast de eerste tent ook de eerste kroeg was gebouwd.

Natuurlijk was er ook een wisselkantoor geopend, waar de gelukkige gouddelvers hun stofgoud of kleinere of grotere klompjes goud konden inwisselen tegen bankpapier of gemunt geld.

Toen er een bevolking was ontstaan, die enige duizende personen telde, toen het vaststond dat er inderdaad goud te vinden was, toen kwamen er ook meer vermakelijkheden, en daaronder was ook het grote, reizende circus van Fitzsimmons.

Het stond er nauwelijks een week, toen er met dat circus al heel wat gebeurd was, dat het ingrijpen van Tom Sloans, de sheriff en zijn mannen, noodzakelijk had gemaakt.

De jonge nederzetting werd al spoedig geteisterd door die onvermijdelijke plaag, het banditisme, dat geen enkele stad van Amerika, groot of klein, oud of nieuw, ongemeoid schijnt te laten.

En ook het circus van de ijverige directeur Fitzsimmons had kennis gemaakt met leden van het gilde, hetgeen niet zonder bloedvergieten was afgelopen.

De revolvers en de messen zitten nu eenmaal zeer los in de holsters en in de schede, daar, waar men goud zoekt.

Het was op een ochtend in het laatst van oktober, de nachten waren reeds koud, en alles wees op de nadering van het koude jaargetijde, toen drie leden van het circus zich gereedmaakten om afscheid te nemen van de directeur, die

daar allesbehalve over te spreken was, want het mochten dan eigenaardige lieden zijn geweest, zij maakten nummers, zoals Fitzsimmons, die toch al heel wat gezien had, ze nog nooit onder de ogen had gekregen, waar nog bijkwam, dat zij geen hoge gages vroegen.

Bij toeval had hij dat drietal ontmoet op zijn weg naar deze nederzetting, verloren in de woestijn, maar waar hij veel geld hoopte te verdienen, daar er geen vrees bestond voor concurrentie, en dit was geschied onder omstandigheden, die menig ander huiverig zou hebben gemaakt, die drie vreemdelingen als medewerkers te aanvaardden.

Zij bleken te zijn omgeven door goed gewapende bandieten, en er zou voor hen geen ontsnappen mogelijk zijn geweest, als niet het gezegende toeval de karavaan van Fitzsimmons langs de plek had gevoerd, waar die drie bedreigde mannen een ongelijke strijd moesten strijden.

Dit drietal bestond uit John Raffles, de Grote Onbekende, zijn vriend Charles Brand en de reus James Henderson, die tegelijkertijd chauffeur, kok en timmerman was.

Hoe zij daar kwamen is al spoedig verteld.

Raffles was met een zijner vliegmachines de Atlantische Oceaan komen oversteken, aanvankelijk slechts beziel met het voornemen het bandieten wezen, de ontvoering van kinderen en jonge meisjes te helpen bestrijden, die vooral in de buurt van Los Angeles een hoogtepunt scheen te hebben bereikt.

Onderdrukt waren deze benden zeker nog niet, maar Raffles had toch wel de voldoening mogen smaken, een stuk of zes van deze sujetten, die geld slaan uit oudersmart aan hun gerechte straf te hebben overgeleverd.

Daar hij geen lust had om dadelijk naar Londen terug te keren, trok Raffles met zijn twee metgezellen verder noordwaarts, en over de grens van Canada, toen de herfst reeds naderde, ten-

einde op de sneeuwvelden van het hoge noorden te gaan jagen op elanden en vossen.

Aldus waren zij buiten hun eigen toedoen, te land gekomen in een gebied, waar het kookte en giste, waar alle boze hartstochten woedden, waar, als een sluipend vergif, de gouddorst om zich heen greep.

Op hun beurt hadden zij de strijd moeten aanbinden tegen de bandieten, en tenslotte was Raffles er toch in geslaagd een deel van de buit, door hen gemaakt, tot zijn eigendom te verklaren. Daarna echter leek het alsof het lot zich tegen hem zou keren; een grote overmacht wist hem te omsingelen, en niemand kon zeggen, hoe het zou zijn afgelopen, als niet te juister tijd de stoet wagens, mensen en dieren was voorbij getrokken, waarbij Raffles en de zijnen zich hadden weten aan te sluiten.

Een week ongeveer nadat Raffles, Brand en Henderson voor hun eigen veiligheid om aan de vervolging der bandieten te ontsnappen, kermisklanten waren geworden, werden er in de nederzetting twee moorden gepleegd, telkens gevolgd door een diefstal.

De eerste betrof het verraderlijke neersteken van de nachtwaker, die de circuswagen moest bewaken, waarin de avondrecette werd bewaard, benevens het kistje, waarin zich de door Raffles buitgemaakte sieraden bevonden, de tweede gold een vreemdeling in de kolonie, die pas was teruggekeerd van de goudvelden, gelukkig met een rijke buit, die hij echter nooit aan zijn vrouw zou kunnen overhandigen, daar hij onderweg huiswaarts werd overvallen en beroofd.

Aanvankelijk scheen het alsof deze twee moorden nooit zouden worden opgehelderd, tot Raffles zich met de zaak bemoeide.

Hij wist zich als ondersheriff te laten aanstellen, begon op eigen gezag een onderzoek, en toen kwam de waarheid aan het licht: het was niet een van de bandieten, die de twee misdaden gepleegd had, maar een lid van het gezelschap van Fitzsimmons.

De man vond een vreselijke dood, want tijdens een poging om te ontvluchten uit de circustent, werd hij door de weduwe van zijn laatste slachtoffer uit de nok neergeschoten.

Raffles had reeds eerder de bergplaats gevonden waar de dader zijn buit had verborgen, en had geen ogenblik gearzeld zich het kistje weer toe te eigenen, dat hij met zoveel moeite op de vijand had weten te veroveren.

Dat alles had zich de dag tevoren afgespeeld, en er bestond voor Raffles thans geen reden meer, nog langer bij de circustroep te vertoeven.

Hij wist dat de bandieten nog altijd in de buurt moesten zijn, maar in de kolonie zelf hielden zij zich niet op, daarvan had hij zich kunnen overtuigen.

Zo trad hij dan, na te hebben aangeklopt, het kantoortje binnen van de directeur, dat een groot deel van een der langste en breedste circuswagens inbeslag nam.

Fitzsimmons zat voor een schrijftafeltje niet zonder enige inspanning een brief te schrijven, maar wendde zich dadelijk in zijn stoel om en zei op zijn gewone luide toon en zijn gebruikelijke hoogdravende wijze:

— Ha, daar is onze held; daar is de grote man, die terecht de lauweren komt oogsten, welke zijn directeur hem om de slapen zal binden.

Welaan dan, zoon van een groot ras, zeg mij uw wensen en zij zullen vervuld worden.

— Ik kom geen beloning opeisen, mijnheer, ik kom u alleen maar zeggen, dat mijn twee medewerkers en ik vertrekken.

De directeur draaide zich zo hevig geschrokken naar Raffles om, dat hij zich aan de rand van het bureau moest vastgrijpen, en toen zag Raffles een teleurgesteld gezicht.

— Weggaan? stotterde hij. Heb ik dat

goed verstaan? Willen jullie mij in de steek laten, nu de recettes schitterend zijn, ik wil zeggen, zeer bevredigend? Ik durf zeggen dat jullie een attractie vormen. Stil maar. Ik weet dat ik een stomiteit bega met dat te zeggen, maar het is een feit. Een voor een steken jullie met kop en schouders uit boven de beste van mijn mensen. Zoals die reus met de lasso werpt, zoals hij balanceert met de staak, heb ik het nog nooit zien doen. Een betere kunstschutter dan jouw vriend bestaat er niet op de wereld, en een trapezewerker zoals jij, zo sierlijk en krachtig, heb ik nog nooit gezien. Hoeveel bedraagt jullie gage? Laat eens zien: de man twee dollar per dag en de kost. Nu, ik zal je tonen wie Fitzsimmons is. Ik wil tot drie dollar per dag gaan, met inbegrip van kost, dak en bewassing. Dat is negen dollar per dag, Lokt je dat niet aan?

Raffles had glimlachend geluisterd, en zei:

— Het is heel vriendelijk van u directeur, maar werkelijk, wij willen nu verder trekken, want onze taak is hier afgedaan.

— Afgedaan? Jullie taak begint pas, jammerde Fitzsimmons wanhopig. Ik bied jullie vier dollar, maar dan moet je je mond houden tegenover de andere artiesten. Vier dollar per hoofd en alles vrij. Plus de gelegenheid om in gezelschap van een der beroemdste circusdirecteuren ter wereld weer terug te reizen naar de beschaving. Zegt je dat dan niets?

Raffles was een stap nader gekomen en zei:

— Het spijt me, mijnheer Fitzsimmons en ik zal de aangenaamste herinneringen aan u bewaren. Ik heb kennis gemaakt met lieden, die ik steeds en overal gaarne mijn vrienden zal blijven noemen, maar gij moet nu toch wel hebben ingezien, dat wij geen echte acrobaten zijn, dat wij dit vak uitoefenden terwille van het veilige geleide, van uw groot gezelschap, maar mijn besluit staat vast.

Dit argument scheen de heer Fitzsimmons aanvankelijk met stomheid te slaan.

Toen kwam hij langzamerhand over-eind uit zijn stoel, legde met een gebaar zijn grote handen op Raffles' schouder en zei, terwijl hij de letter r liet rollen:

— Directeur Fitzsimmons heeft nog nooit een vergissing begaan. Ik heb dadelijk heren in jullie gezien. Ga dan, waar het lot u heenvoert, vriend, en denk nog eens met liefde aan de man, die getracht heeft, een vader voor je te zijn.

Raffles zag dat hij 't ernstig meende, en dat hij zijn ontroering nauwelijks meester was.

Hij nam de hand van Fitzsimmons in de zijne en zei eenvoudig:

— Gij zijt een goed man, Fitzsimmons, ik zal dat weten te onthouden. Gij hadt mij en mijn makkers kunnen wegsturen, en dan zouden wij in een zeer moeilijke positie zijn gekomen. Het is mogelijk dat gij zelf hier nog met moeilijkheden te kampen krijgt. De winter staat voor de deur. Ik heb u aangeraden, nu spoedig terug te keren, maar gij hebt dit geweigerd, omdat uw circus avond aan avond vol is, maar ik vrees dat dit u duur te staan zal komen, want ik ken hier de winters, die zeer snel invallen en die met hevige koude gepaard gaan.

Mochten zich ernstige gevolgen voordoen, dan zal ik mij weten te herinneren dat ik u heb gewaarschuwd, en ik zal u helpen voor zo ver dat in mijn vermogen is. Vaarwel, en misschien wel tot weersziens. Mijn vrienden staan buiten de deur en zouden u gaarne de hand drukken.

Een ogenblik later kromp hij ineens onder de greep van Henderson's geweldige hand, en stortte hij een stroom welmenende en luidklinkende woorden over het hoofd van Brand uit. Zelfs Foundling moest een poot geven, en deed dat, maar alleen op bevel van Raffles. Een ogenblik daarna stonden zij buiten, gereed om te vertrekken, want even tevoren hadden zij al afscheid genomen van de overige leden van het gezelschap.

Zij hadden een paar dagen geleden reeds een half dozijn sterke en geschikte trekhonden gekocht en die dieren in een der wagens ondergebracht.

Raffles had ook nog paarden nodig. Een van de drie rossinanten, die zij bezeten hadden, had hij nog weten op te vangen, maar het tweede was gedood door een kogel der bandieten en het derde hadden zij tot goede buit verklaard. Van Fitzsimmons had hij misschien wel een paar paarden kunnen kopen, maar hij wilde de brave man niet beroven van dieren, die zijn broodwinning hielpen uitmaken.

Er hadden zich echter ook reeds paardenhandelaars in de kolonie gevestigd en Raffles zou bij hen wel iets goeds weten te vinden.

Eerst had hij echter iets anders te doen, dat van meer belang was.

Reeds tijdens het bezoek aan de directeur had hij een groot pak, in zwart zeildoek gewikkeld, onder de arm gedragen, en nu reikte hij Brand de hand voor de deur van het logement en zei:

— Ik ga nu naar sheriff Sloans, Charles. Over een half uur hoop ik terug te zijn.

— Wat ga je bij hem doen? vroeg Brand.

Raffles wierp een blik om zich heen, en antwoordde toen op zachte toon:

— Ik ga hem dit brengen, en wees op het pak onder zijn arm.

— De buit van de bandieten, riep Brand verbaasd uit.

— Niet zo luid, Charles. Ik heb het gevoel alsof ik hier nog steeds bespioneerd word.

— Er is niemand in de omgeving te zien.

— Dat zegt niets. De spionnen kunnen wel in een van die huizen verborgen zijn. Voorzichtigheid is in ieder geval geboden.

— Maar waarom wil je het geld en de kostbaarheden, die je van de bandiet hebt afgenomen aan Sloans in bewaring geven? Weet ge wel dat hij daar wel wat op tegen kan hebben?

— Hij zal er niets op tegen hebben, Charles, want ik zal hem niet zeggen, wat er in dit pak zit, zei Raffles. Je ziet dat ik het verzegeld heb en stevig dichtgebonden. Ik vertrouw de oude Sloans volkomen, en ik denk er niet aan mij op die lange weg naar het noorden te belasten met dit zware, lastige en waardevolle pakket. Bij Sloans is het echter veilig, en wij vragen het weer bij hem op, als wij op de terugweg langs de kolonie komen. Wacht mij hier in het logement tot ik terugkom.

Hij knikte Brand toe, en begaf zich naar de woning van sheriff Sloans, trad diens kantoortje binnen, legde het zware pak op de schrijftafel en daarop zijn insigne van ondersheriff, en zei, zijn hoed afnemend:

— Ik dank je voor het vertrouwen dat je in mij gesteld hebt, Sloans, en hier is mijn insigne terug. Ik ga vertrekken en kan dus niet langer adjunct-sheriff blijven. Ik trek met mijn vrienden naar het noorden, en ik kom je vragen of je dit verzegelde pak voor mij wilt bewaren.

— Natuurlijk, als je even wacht, zal ik je een ontvangstbewijsje schrijven.

— Een bewijs heb ik van je niet nodig, Sloans. Als jij je mijn gezicht herinnert, zodra ik terugkom, is dat voldoende. Heb je een goede bewaarplaats?

— Is het dan van waarde, wat je me toevertrouwt?

— Betrekkelijk. Er zit voor ongeveer tachtigduizend dollar in.

De oude Sloans keek Raffles stom verbaasd aan.

— Tachtig.....

— Vind je het veel? vroeg Raffles glimlachend.

— Maar man, dat is een fortuin.

Waarom breng je het niet liever naar de bank? Ik heb geen brandkast.

— Dat is ook niet nodig. Berg het goed weg, in een of andere kist van je, dat is wel voldoende. Je hebt immers niemand op dit ogenblik in huis?

— Ik ben alleen.

— Goed. Berg het dan weg, voor het gezien wordt. En laat ik je bedanken, Sloans. Over een paar maanden of op zijn laatst in het begin van de lente kom

ik het van je terugvragen. Tot weerziens.

Met een krachtige handdruk nam hij afscheid van de man, die drie dagen lang zijn chef was geweest.

Onmiddellijk na het vertrek van de gewaande trapezewerker, begon Sloans aanstalten te maken het kostbare pak zorgvuldig weg te bergen.

Maar alléén was hij daarbij niet; daarin had hij zich vergist.

HOOFDSTUK II

TERUGKEER

In de loop van de dag wist Raffles zich bij een paardenhandelaar voor niet al te veel geld een drietal goede paarden te verschaffen, waarvan er een geschikt was als lastpaard. Daar Raffles in de loop der jongste avonturen bijna al zijn bezittingen was kwijtgeraakt, moesten er ook nieuwe kampbenodigdheden, een tent, dekens, en vooral munitie worden aangekocht, die echter in ruime mate voorhanden waren in de bazar van de nederzetting, gedreven door een handige zakenman.

Toen zij in de namiddag opbraken, deden vele van de circuscollega's hèn uitgeleide tot de grens van de nederzetting.

De honden liepen voorlopig los mee en wat de paarden aangaat, Raffles zou er misschien nog een paar weken nut van kunnen hebben, maar daarna zouden die dieren onbruikbaar worden als gevolg van de sneeuwval. Hij rekende er dus op, ze met verlies van de hand te

moeten doen.

Verder in het noorden zou hij zich wel een goede slede kunnen aanschaffen en ook sneeuwschoenen voor hem en zijn metgezellen.

De hemel was die namiddag betrokken; voor het eerst sedert lang woei er een gure wind en een enigszins gedrukte stemming lag over de drie mannen, hetgeen Henderson eenvoudig toeschreef aan het beroerde weer.

De hemel betrok hoe langer hoe meer, er dreigde een plasbui, en de drie mannen waren nog geen uur rijdens van het goudelversstadje verwijderd, of zij waren verplicht ijlings een schuilplaats te zoeken, onder een reusachtige overhangende rots, want er barstte met volle woede een van die geweldige onweders los, die vooral in de lente en in het najaar in die streken berucht zijn.

In een ommezien wiessen de kalme beken en rivieren tot woeste bergstromen, en de waterspiegel van het meer

steeg wel een voet, uit een bijna inktzwarte hemel gutste de regen in pijp-dikke stralen onafgebroken neer.

Urenlang moesten de drie mannen onder die natuurlijke bescherming verblijven en met hen hun paarden en honden en toen eindelijk het onweer bedaarde, en de natuur weer enigszins tot rust kwam, was de zogenaamde weg noordwaarts zo volkomen onbegaanbaar, dat er aan verder trekken in de eerste uren niet te denken viel. Tegen hun zin waren de reizigers dus wel verplicht op diezelfde, althans droge plek te blijven en toe te zien, hoe langs de hellende weg de modder omlaag gleeed, in de richting van de oevers van het grote meer.

Raffles had zijn pijp aangestoken, en wachtte in wijsgerige rust het tijdstip af, waarop het mogelijk zou zijn, verder te trekken.

Het werd donker; Henderson maakte een bescheiden kampvuurtje, zette thee, die de drie mannen die verkleumd waren door het lange zitten, een weinig verwarmde.

De honden waren dicht bijeengekropen op een droog plekje onder het waakzaam oog van Foundling, die zich onmiddellijk als leider van de dieren had opgeworpen.

De drie mannen kropen al vroeg in hun slaapzakken en ontwaakten de volgende ochtend, toen de zon opnieuw scheen en het overtollige water was weggestroomd in het meer. De weg was nog niet geheel droog maar in ieder geval begaanbaar, en de drie mannen maakten zich dus gereed om verder te trekken.

De paarden werden ontdaan van de dekens, de tent werd opgerold en met het eetgerei, in een der riviertjes gereinigd, op het pakpaard gebonden en nadat ook het eenvoudige ontbijt genuttigd was, stegen de drie mannen in het zadel, en trokken verder, in noord-oostelijke richting.

Zij waren nauwelijks een paar honderd meters verwijderd van de plek, waar zij die nacht gekampeerd hadden, toen Raffles zijn paard inhield en achterom keek.

De twee anderen volgden dadelijk zijn voorbeeld en Brand vroeg:

— Waarom sta je stil, zie je iets?

— Ik zie niets, maar ik hoor wat, Charles, of, beter zou ik kunnen zeggen, dat ik iets voel, namelijk het dreunen van de grond.

De steenachtige bodem, plant het geluid van hoefslagen gemakkelijk voort, vooral nu hij bevrijd is van modder. Kijk maar, dan zie je dat ik gelijk had; uit de richting van de nederzetting nadert een ruiter.

Heel in de verte kwam een paard aandraven en de man, die het paard bereed moest een cowboy zijn, hetgeen in de verte al was te bemerken aan de eigenaardige zit, met gestrekte benen, lange beugelriemen en het hoge zadel.

Een ogenblik later viel er niet meer aan te twifelen; die man die daar aankwam had een doel, en dat doel was het troepje reizigers, want nu en dan hief hij de hand op en zwaaide met zijn halsdoek.

Enkele minuten later herkenden zij de man ook; het was een zekere Tom Dairy, een bewoner van de nederzetting.

— Er moet iets gebeurd zijn, mompelde Raffles. Hij ziet er opgewonden uit.

De ruiter was nog een meter of dertig verwijderd, toen hij reeds begon te roepen:

— We hebben je nodig, Burks. Ik wist dat ik je algauw zou inhalen, met dat weer van vannacht. Je moet dadelijk terugkomen, Sheriff Sloans is vannacht vermoord en ze hebben zijn huis leeggeplunderd.

Het gelaat van Raffles werd voor een ogenblik somber en hard.

Dat was door zijn toedoen gebeurd.

Hij had de man opgedragen een schat aan kostbaarheden en geld voor hem te bewaren. Hoe anderen dat te weten waren gekomen, begreep hij niet, maar het moest zijn uitgelekt. Zijn stem klonk dof toen hij vroeg:

— Is de oude man dood?

— Hij kan nu het hoekje al om zijn, want de dokter twijfelde er aan of hij hem in het leven kon houden.

— Ik ga terug, onmiddellijk, misschien

kan ik hem nog redden. Wat is het voor een verwonding?

— Een klap met zijn eigen bijl op het hoofd. Niemand heeft iets gehoord, en van de daders geen spoor. Maar we denken dat het de lui van Schoppen Tien zijn.

— Dat is best mogelijk. We gaan met je mee terug, Tom, zei Raffles kortaf. En ik zal niet rusten voor ik die kerels gevonden en gestraft heb.

Raffles gaf zijn paard de sporen en was de anderen onmiddellijk een eind vooruit, bezielde door de wens zo spoedig mogelijk hulp te bieden, en als het kon de oude man te redden.

Brand smoorde een zucht, terwijl hij een blik wisselde met Henderson. Daar begon het lieve leventje opnieuw, gevaarlijker dan ooit, want thans kregen zij waarschijnlijk met de hele bende te doen, inplaats van met een enkele man.

Gedurende de gehele terugtocht sprak Raffles geen woord. Met verbeterde woe-de spoorde hij zijn paard telkens tot grotere snelheid aan.

Hij draafde dan ook het goudvelvers-tadje binnen, lang voor de anderen en hield zijn dampend, met schuim overdekt paard pas in, vlak voor het huis van de sheriff.

Er stond een menigte zwijgende mannen voor, en het werd naar het scheen bewaakt door de vier assistenten van Sloans, met het geweer aan de voet, die met sombere, bleke gezichten voor zich uitstaarden.

Raffles sprong van zijn paard en baande zich een weg door de zwijgende mannen. Al Tassoni kwam hem een stap tegemoet, en zei met trillende stem:

— Gelukkig dat je er bent, Burks. Wij hebben het gevoel dat jij de enige bent, die hier kan helpen. Hij zal het niet lang meer maken, maar hij is bij kennis. De dokter is bij hem.

Raffles ging de kamer naast het zo bekende kantoortje van de sheriff binnen.

Sloans lag op zijn laag rustbed, doodsb-bleek, en met een van bloed doordrenkte doek om het hoofd.

Een klein, gebrild, grijs mannetje liep

heen en weer, de assistent van de geneesheer.

— Waar is de dokter? vroeg Raffles kortaf.

— Bij een andere patiënt, antwoordde de oude man. Een heel eind hier vandaan. Maar ik kan hem ook wel helpen.

— Dat hoop ik, zei Raffles, de verbandtrommel openend, die hij aanstonds had meegenomen. Die bloedige lap wijst anders niet op veel ervaring. Wat hebt u hem gegeven?

— Wat zou ik hem gegeven moeten hebben? riep de assistent nijdig. En wat komt het er eigenlijk op aan, over een uur is hij toch voor de haaien.

Raffles zag een krampachtige rilling lopen over het bleke gezicht van Sloans en zei:

— Trek je dat maar niet aan, Sloans; ik zal wel eens zien of er nog wat aan te doen is.

— Je moet er niet boos om zijn, Burks, dat ik zo slecht je belangen heb behartigd, maar ik werd overvallen, ik...

— Geen woord meer daarover, Sloans, Beloof me dat je je rustig houdt. Heb je pijn?

— Nogal. Het was een harde klap. Als mijn hoed de slag niet voor een klein gedeelte had gebroken...

— Nu niets meer zeggen en mij even laten onderzoeken. Ik zal je nog wel meer pijn moeten doen, maar het is voor je bestwil.

Raffles wikkelde voorzichtig de lap los, en bekeek aandachtig de zware wond in het achterhoofd van de oude man.

Hij bedwong met moeite zijn toorn, toen hij zag hoe de wond verbonden was en beval kortaf:

— Kokend water, zeep, een schaar en een scheermes. Waarom hebt u geen verbandgaas gebruikt? Had u niets om de wonde te steriliseren?

— Mijnheer, ik weet niet wie u bent, maar ik laat mij niets voorschrijven door een leek... begon de assistent drif-tig.

— Mijnheer, ik ben arts en ik zou u raden onmiddellijk te doen wat ik zeg, of ik maak me kwaad. Vluc een beetje of ik zal een rapport opmaken.

Dit laatste scheen de assistent toch wel te imponeren, want hij haastte zich het vertrek uit, naar het kleine, aangebouwde keukentje, waar men hem aldra hoorde rammelen met vaatwerk.

Raffles had intussen zijn instrumententas geopend, desinfecteerde een pincet en haalde daarmee voorzichtig enkele kleine beensplintertjes uit de wonde. Hij wist dat hij Sloans daarbij pijn deed, maar de patiënt hield zich goed.

Raffles verbond de wond nu opnieuw, waarbij de assistent zwijsend en met een grimmig gezicht toekeek.

Zodra Sloans weer rustig op het kussen lag, schreef Raffles iets op een stukje papier, stak het de assistent toe, en zei:

— Dit moet onmiddellijk worden gehaald.

— Zodra een van mijn mannen tijd heeft... begon de assistent.

— Het moet er onmiddellijk zijn; ga het zelf bij de apoteek van het hospitaal halen, herhaalde Raffles kortaf.

De assistent had niet eens de moed om nog iets te zeggen en maakte dat hij wegwam.

Niet zodra was Raffles alleen of hij begon met zijn onderzoek van de kamer.

Hij vond bloedspatten tegen de wanden, er was een stoel omgegooid, en hij vond weer vingerafdrukken. Het waren ditmaal echter niet de afdrukken van de grote duim van de trapezewerker die de twee vorige misdaden had gepleegd.

Even later, zonder dat Raffles nog iets van belang had kunnen vinden, keerde de assistent terug met enige pakjes. Raffles, die intussen water gekookt had bereidde vlug de geneesmiddelen, die hij had voorgeschreven, liet er de gewonde wat van innemen, keek nog eens op hem neer, voelde hem de pols en zei tot de assistent:

— Hij zal zeker herstellen, als hij behoorlijk verpleegd wordt. Het is een kwestie van enige weken. Deze drank moet hij volgens het voorschrift op het etiket op tijd innemen, en de wonde moet iedere avond met zalf worden behandeld.

Raffles wachtte het antwoord van de assistent niet eens af, en ging naar buiten.

Een eigenaardig gerucht, dat hij sinds maanden niet gehoord had, deed hem omhoog kijken, in de fletsblauwe lucht.

Met moeite weerhield hij een kreet van verwondering... uit het zuiden naderden een paar grote vliegmaschinen.

HOOFDSTUK III

EEN NOODLANDING EN EEN AFGELUISTERD GESPREK

Raffles had te veel verstand van dergelijke zaken, om niet dadelijk te zien dat er met een van die toestellen iets niet in orde was. Het hing enigszins scheef in de lucht en de piloot verkeerde blijkbaar in moeilijkheden.

Raffles snelde het huis weer binnen en de kijker van de oude Sloans nam hij van de tafel.

Toen hij deze op de vliegmachine richtte zag hij duidelijk een man op een der onderste draagvlakken staan en nog een tweede rechtop in de cockpit, terwijl beiden zich blijkbaar gereed maakten, het toestel met hun parachute te verlaten.

— Als die parachutes zich niet snel openen, dan breken zij hun nek, mompelde Raffles voor zich heen. Zij vliegen op nauwelijks 500 meter hoogte en dalen snel.

Een ogenblik later riep hij luid:

— Een der schroeven staat stil en de machine is zo zwaar geladen, dat de an-

dere het werk niet alleen af kan.

Op dit ogenblik maakte zich een klein voorwerp van de vleugellamme machine los, dat met een flauwe boog en daarna kaarsrecht omlaag viel. Een tel of zes later deed een geweldige ontploffing tot op kilometers afstand de grond dreunen.

— Alle duivels, het zijn militairen, riep de assistent, doodsbleek en met trillende stem. Zij werpen met bommen naar ons. Wat heeft dat te beduiden? Is er oorlog?

— Praat geen onzin, zei Raffles, die bommen vallen een paar kilometers hier vandaan. Die voorste vliegmachine ontdoet zich eenvoudig van de veel te zware last die het toestel ten ondergang dreigt te brengen. Die bom moet zeker vijfhonderd kilo hebben gewogen.

— Maar het moeten amerlikanen zijn. Wat doen zij hier? riep de assistent, stampvoetend.

— Natuurlijk zijn zij verdwaald of

uit de koers geraakt, antwoordde Raffles schouderophalend. Misschien heeft er de een of andere nachtelijke oefening plaats gehad en wellicht zijn die twee machines door mist of door een storm overvallen.

Weer viel er een zwart voorwerp uit de eerste machine, wederom volgde een geweldige losbarsting, krachtiger nog dan de eerste.

Nog altijd stonden die twee kleine figuurtjes daar recht overeind, klaar voor de sprong. Duidelijk waren de zakken op hun ruggen te zien, waarin de valschermen lagen opgevouwen.

Zover behoefde het naar het scheen niet te komen. De piloot slaagde erin, terwijl nog maar een motor draaide, zijn thans aanmerkelijk verlicht toestel in evenwicht te houden en steeds meer te dalen, als het ware beschermd door de tweede vliegmachine, die een weinig kleiner was, om tenslotte dicht in de buurt van de nederzetting te landen.

Alles zou waarschijnlijk goed zijn afgelopen, als het toeval niet had gewild dat er op die overigens egale vlakte niet een zwaar rotsblok had gelegen.

Ofschoon een der wielen met geweld tegen de steenklomp botste sloeg de vliegmachine gelukkig niet over de kop, maar maakte een halve zwaai. Het onderstel knapte af, en de machine gleed door met het uiteinde van een der draagvlakken geen tien centimeter boven de grond.

Het was midden op de dag en er waren dus niet veel gouddelvers in het kamp, maar die er waren kwamen onmiddellijk toesnellen, op gevaar af, door de tweede machine, die juist landde, te worden geraakt.

De man op het draagvlak met zijn parachutezak, was er bij de landing afgevallen maar kwam er met een paar niet al te ernstige kneuzingen af.

De piloot echter was bewusteloos, want hij had bij het afknappen van het onderstel een lelijke tik terzijde van het hoofd gekregen, op het zwakste gedeelte van zijn valhelm.

Het waren inderdaad Amerikaanse machines. Raffles was een der eersten om hulp te bieden; hij gaf kort en duidelijk

enige aanwijzingen, en de aanvoerder uit de tweede neergestreken machine zag waarschijnlijk onmiddellijk wie hij voorhad, want hij trad dadelijk op Raffles toe en vroeg:

— Bent u hier de gezagdrager, mijnheer? De burgemeester misschien? Ik bemerk tot mijn verwondering dat deze plek bewoond is; wij zijn uit de koers geraakt door die hevige storm.

— Het is hier geen stad, het is een nederzetting, kapitein, antwoordde Raffles met een glimlach. Het is het gouddelverskamp Cedar City, en mijn gezag ontleen ik aan het ambt van hulpsheriff.

— Ben ik dan zover afgedwaald? riep de Amerikaan in de grootste verbazing. Mijn kompas werkt niet meer en zulk een storm heb ik in geen jaren beleefd. Intussen ben ik er lelijk aan toe. Mijn collega is gewond en zijn toestel is vernield. Wij kunnen dus niet opstijgen, want ik kan hem niet in de steek laten.

— Wat dat laatste betreft... alleen het onderste is gebroken, de draagvlakken zijn intact, en ik geloof dat gij binnen vier dagen weer zou kunnen opstijgen.

— Maar hoe zal ik in een nederzetting als deze het nodige materiaal kunnen vinden? Hoe kom ik aan werktuigen en aan gereedschappen?

— Dat alles is hier, kapitein; ik weet het tenminste wel te vinden. Ik bedoel dat ik hier 't nodige bijeen weet te brengen voor een reparatie, die wel niet afdoende zal zijn, maar voldoende om u naar uw basis terug te brengen.

— Wij komen van Fort William, zei de kapitein. Wij zijn eergisteren voor een grote oefentocht opgestegen en hadden in opdracht bommen te laten vallen op doelen, die waren opgesteld in een onbewoonde vlakte, niet ver van de Canadese grens. Ik heb veel meegemaakt, maar zo'n hevige storm was nieuw voor mij. Dat wij het overleefd hebben is een raadsel. Van landen was geen sprake; urenlang zijn wij voortgejaagd door een orkaan, en toen raakte de linkermotor van luitenant Macmillan onklaar. Ik dacht niet anders dan dat het met ons gedaan was. Toen legde de storm zich even snel als deze was opgestoken, maar mijn instrumenten waren kapot, en ik

had er niet het flauwste vermoeden van waar ik was. Kan ik hier opbellen of telegraferen? Ik wil mijn chef geruststellen.

— Dat zal moeilijk gaan, antwoordde Raffles met een glimlach. Gij zoudt minstens een uur ver moeten vliegen, om naar het dichtstbijzijnde fort een telegram te kunnen verzenden.

— Dat moet toch gebeuren. Sta mij toe dat ik mij voorstel: kapitein Hyke van het drieëntwintigste luchteskader. Kunt gij mij enige aanwijzingen geven?

Raffles legde Hyke nauwkeurig uit wat hij moest doen om het naaste fort te bereiken en leende hem daartoe zijn zakkompas.

Hyke reikte Raffles de hand en zei:

— Ik dank u voor uw hulp en medewerking. Ik ga nu rapport uitbrengen, maar keer dan direct terug, want ik wil mijn gewonde kameraad niet in de steek laten. Misschien vind ik op het fort ook wel een paar onderdelen voor zijn motor.

Hyke nam voorlopig afscheid, Raffles boog hoffelijk, en nam dadelijk de nodige maatregelen, terwijl kapitein Hyke zijn mannen instrueerde en toen weer opsteeg.

Raffles begon met Henderson en Brand op te zoeken, die niet weinig verwonderd waren over het gebeurde. Onmiddellijk daarna ondernam hij een ontdekkings-tocht door het kamp, koos hier een stuk bruikbaar ijzer, daar wat taai sterk hout, wist in de kleine ijzerhandel staaldraad, schroeven en enig gereedschap te kopen, en vond zelfs in een schuur een verroeste krik, bestemd voor auto's, maar ook heel geschikt om er de scheefgezakte vliegmaschine mee op te vijzelen.

Er werd begonnen met het uitladen van de twee nog aanwezige bommen, en dit gevaarlijke oorlogstuig werd op verre afstand van het kamp onder de hoede gesteld van een van Sloans mannen.

Het bleek dat de machine behalve de piloot nog vier mannen aan boord had gehad, waarvan een de radio had bediend, tot het toestel onklaar was geworden door de storm. Een tweede bediende de mitrailleur, een van die snelvuurkanonnen die door de draaiende

schroef heen kunnen vuren, een derde had tot taak de bommen uit te werpen, en de vierde moest de motoren controleren en als navigator optreden.

Henderson bleek dadelijk van het grootste nut te zijn, want hij deed het werk van vier volwassen, krachtige mannen. Brand kwam zijn technische vaardigheid goed te pas en Raffles beraadslaagde met de sergeant, die de taak van de gewonde Macmillan had moeten overnemen, over de beste wijze het gebroken onderstel te repareren. Het wiel was zo goed als intact gebleven en binnen enkele dagen geloofde Raffles met het werk gereed te kunnen zijn.

Het was in de namiddag en allen waren hard aan het werk, toen opnieuw het geronk van machtige motoren in de lucht klonk. Een ogenblik later streek de tweede machine even vlot als de eerste maal weer neer.

Intussen kwamen de goudelvers langzamerhand terug van de vindplaatsen en het werd nu moeilijk genoeg voldoende ruimte te houden, want allen dromden nieuwsgierig naar de plek waar het bombardementsvliegtuig was neergekomen.

's Nachts zouden de bemanningen persoonlijk de wacht houden bij hun toestellen, want tenten waren er in de nederzetting in overvloed.

Het werk was zo vlot verlopen dat kapitein Hyke tot zijn vreugde kon vaststellen, dat in de late namiddag van de volgende dag waarschijnlijk zou kunnen worden opgestegen.

De avond begon reeds te vallen, toen Raffles, Henderson en Brand bij het beschadigde toestel achterliet, in gezelschap van de bewakers, en naar de nederzetting terugkeerde, waar hij hier of daar een schroef van bijzondere afmetingen hoopte te vinden, die bij de reparatie gebruikt moest worden.

Als steeds klonk hem reeds van verre het luide gerucht tegemoet uit de kroegen en de speelholen, rauw gelach, klanken van harmonica's en grammofoons, woedende kreten en bedreigingen van dronkaards, al die zo bekende geluiden in een kamp van ruwe mannen die naar goud zoeken.

Raffles liep door de hoofdstraat van

de nederzetting, en ging juist voorbij een der blokhutten toen hij met enige verwondering zijn schreden inhield en luisterde.

Er was iets met dat huis gebeurd; er was iets aan veranderd, sedert die ochtend. Het was bewoond geweest door een oude gouldelver, die de nacht tevoren was overleden, en daar het huis aan Tassoni in eigendom behoorde, een der helpers van de sheriff, zo had deze het huis gesloten, in afwachting van nieuwe bewoners.

Nu brandde er echter licht in een van de twee vertrekken gelijkvloers. Het licht drong door een smalle spleet in een der raamluiken.

Het geluid dat Raffles hoorde, al was het dan heel zwak, was het geluid van goudstukken die geteld worden.

Het was natuurlijk mogelijk, dat daar binnen mannen waren, die een onderdak zochten, en de huurpenningen in hun zak willen houden, maar Raffles was nieuwsgierig, en zich eerst overtuigend dat er niemand in de nabijheid was, sloop hij op het luik toe, en trachtte door de smalle spleet te kijken. Die was echter veel te smal voor het doel, zodat Raffles om 't blokhuis heen moest lopen, zich afvragend hoe die tijdelijke bewoners wel binnen waren gekomen.

Aldra ontdekte hij de methode.

Op ongeveer twee meters afstand van de achtermuur stond een boom waarvan de onderste takken bijna tot aan het kleine raampje reikten, het enige dat zich in de achtermuur bevond, waarschijnlijk ter verlichting van een vliering waar men graan, gezouten vlees, meel en andere levensmiddelen kon bewaren.

Dat raampje stond op ongeveer een handbreed open, de boom was te beklimmen, en in elk geval moest deze gebruikt zijn om bij het raampje te kunnen komen, want op de voordeur had Raffles een hangslot zien zitten.

Er was geen enkel levend wezen te bespeuren. De achterkant van de blokhutten keken hier allen uit op de vlakke, en omdat vensterglas moeilijk te verkrijgen was en peperduur, zo waren ramen hier tamelijk zeldzaam.

Bovendien stonden er vrij wat bomen

op deze plek, en het was dus begrijpelijk, dat men hier kon binnendringen zonder te worden gezien.

Raffles aarzelde niet langer, maar overtuigde zich werktuigelijk dat zijn revolver in de holster stak, en klom behendig in de boom.

Hij schoof zich vooruit op de onderste tak, tot hij het raampje kon bereiken, en toen zag hij ook wat het inklimmen zozeer had vergemakkelijkt. Om de planken van de blokhut beter bijeen te houden had Tassoni van hoek tot hoek juist even onder het raampje een dikke dwarsplank getimmerd, waarop men gemakkelijk de voet kon zetten bij het verlaten van de zwiepende tak.

Een ogenblik daarna was Raffles binnenshuis.

Op de vliering was het stikdonker. Overdag ontving dit hokje alleen licht door het raampje waardoor hij was binnengedrongen.

Uit vrees dat de planken zouden kraken, legde hij zich plat op zijn buik, en schoof dan zo wat meer naar voren, totdat zijn linkerhand in het lege tastte, zodat hij begreep, de trap te hebben bereikt.

Hij maakte zich juist gereed, die trap voorzichtig af te dalen, toen het stemmengegons, dat hij tot dusverre gehoord had, plotseling duidelijker tot hem drong.

De reden daarvan was heel natuurlijk; hij had al die tijd juist boven een kier tussen twee planken gelegen, en door die opening drong niet alleen het geluid van twee mannenstemmen maar ook enig licht tot in de vliering door.

Raffles bukte zich, bracht het oog boven die opening, en kon nu een vrij groot gedeelte overzien van een laaggezolderd vertrek.

Er stond in dat kamertje niets anders dan een ruwhouten tafel en twee stoelen, en in een hoek het uit planken getimmerde rustbed, ontdaan van de dierenvellen, die anders als beddegoed dienst deden.

Tot verlichting dienden twee kaarsen, in de halzen van twee flessen gestoken, die de twee mannen belichtten, die bezig waren gouden munten en sieraden te schiften en te tellen, die Raffles zeer

bekend voorkwamen.

— De heren maken hun, of liever mijn kas op, mompelde hij voor zich heen.

Hij luisterde aandachtig, en toen de twee mannen enige woorden wisselden, meende hij eensklaps een hunner te herkennen.

De man sprak italiaans en lispelde een weinig.

Ook de ander was blijkbaar een Italiaan, hetgeen bleek, toen hij antwoordde.

— Dat is José Battista, mompelde Raffles. Ik meende dat dat sujet was verdwenen, maar ik schijn me te hebben vergist. Misschien gespeculeerd in dollars of zijn duiten vergokt. Hoe komt hij hier? Waarom is hij uit Chicago? Wat kwam die signor José hier eigenlijk doen?

Raffles luisterde aandachtig toe, want de twee mannen hadden hun stem wat verheven en Battista zei, na een wolk sigarettenrook te hebben uitgeblazen:

— En ik zeg je dat wij hier nu de langste tijd zijn geweest, Pietro. Ik weet met zekerheid, dat de patrouille van de blauwe jongens hierheen onderweg is. Zij hebben me op het fort al gewaarschuwd en ik bedank ervoor, om nu wéér de gavgangenis in te draaien. Wat zou er hier nog verder te halen zijn?

— Dat moet je me niet zeggen, gromde de andere man, na een teug te hebben

genomen uit 't glas dat voor hem stond. Natuurlijk is er nog wel iets te vinden in een goudgraverskolonie. Wat de blauwe jongens betreft, die zijn hier de eerste dagen nog niet.

— Dat kan wel, maar voor mij wordt de grond hier te warm onder mijn voeten. Ze staan hier gauw klaar met de handboeien, en mij dunkt dat we nu genoeg bij elkaar hebben. Jij kent deze mooie dingetjes natuurlijk?

— Meer dan mij lief is, gromde de andere. Als de lui van Schoppen Tien er achter komen, dat al dat moois nu in ons bezit is, dan kunnen wij er nog plezier aan beleven.

— Nonsens. Er zijn hier niet meer dan een stuk of dertig van de bende, en wij zijn met ons twaalfen. Wat dat betreft ben ik volkomen gerust. Maar het moet nu haast tijd worden, dat ze komen.

Raffles hield voor een ogenblik zijn adem in. De kerels daar beneden schenen vrienden te verwachten, en die zouden misschien ook wel door het luikje komen klauteren? Als dat zo was, zou hij zeker ontdekt worden, en dan was zijn lot beslist.

Het volgende ogenblik werd die vrees te niet gedaan, want er werd zacht op de kamerdeur geklopt, en toen deze geopend werd traden achter elkaar een stuk of tien goed gewapende mannen binnen.

HOOFDSTUK IV

DE TWEE VLEIEMACHINES

— Er moet dus een man zijn geweest, die een sleutel had, mompelde Raffles voor zich heen. Ik zal mij hierin maar niet verdiepen, in ieder geval zijn zij binnen. Er valt nu niet meer aan te denken, een poging te doen om mijn bezit weer in handen te krijgen. Tegen die twee mannen had ik het desnoods kunnen opnemen, maar twaalf is wel wat veel.

Daarbeneden werd een allerzonderlingst allegaartje van talen gesproken, Italiaans, Spaans en Engels, zo maar door elkaar, ofschoon ieder blijkbaar zijn best deed, zich in de Engelse taal verstaanbaar te maken.

De twee Italianen, die het eerst aanwezig waren geweest, veegden met een snelle beweging al het goudgeld en de juwelen weer in het kistje. Battista sloot het en legde er met het gebaar van een meester zijn grote harige klauw bovenop.

Raffles had zijn oog weer iets verder voor de opening gebracht en bemerkte

nu dat er onder al die mannen ook een vrouw was.

Zij was nog jong en had van dat lichtblonde haar, dat de kleur heeft van graan, als de zon erop schijnt.

Dat Raffles haar niet aanstonds als een vrouw herkend had, kwam eenvoudig doordat zij als een man gekleed was, een rijbroek droeg, en kaplaarzen.

Wat haar nog meer op een man deed gelijken, was het feit, dat zij een dikke zware sigaar rookte, met evenveel smaak alsof het een sigaret was geweest.

Om het middel was een brede riem gesespt en de kolf van de zware revolver, die uit de holster stak, leverde het duidelijke bewijs, dat deze blonde schoonheid ook met dit wapen kon omgaan.

Een paar seconden later kende Raffles ook haar voornaam, want Battista had het hoofd opgeheven, en zei op luide toon tot haar, om zich verstaanbaar te maken boven het stemmenrumoer uit:

— Ik ben blij dat je ook bent meegekomen, Rita.

— Dat is nogal glad, zei de jonge vrouw onverschillig maar met een vinnige stem. Dacht je soms dat ik van plan was jullie alleen er met de centen te laten van doorgaan, met de kans dat ik er nooit een duit van terug zou zien? Meer dan iemand heb ik het recht om er van mee te delen, want ik heb destijds gevaarlijk genoeg op de uitkijk gestaan toen jij en Pietro de slag sloegen.

— Zwiig daar maar over, viel Pietro haar ruw in de rede. Jullie anderen schreeuwen trouwens ook veel te hard, naar mijn zin. Als het ontdekt wordt dat we in het huis van Tassoni een schuilplaats hebben gezocht, dan zijn wij er gloeiend bij.

— Jij bent en je blijft een zeurpiet, Pietro, zei Rita minachtend. Ik kan je de verzekering geven, dat ik me zal weten te verdedigen, als ze aan het geld durven komen.

Raffles had nu genoeg gehoord, en daar er toch geen sprake van was, dat hij geheel alleen die bende zou kunnen overmeesteren, zo besloot hij het veld te ruimen.

Hij kroop door het zolderraampje naar buiten, greep haastig de zwiepande tak, schoof zich naar de boom toe en liet zich zo snel hij kon zakken.

Hij maakte zich in het donker snel uit de voeten.

Zijn plan stond vast.

Hij zou zich zo spoedig mogelijk naar het blokhuis van Tassoni begeven en hem vertellen wat er in zijn huis gebeurde. Deze, die tijdens het ziekbed van de sheriff diens taak had overgenomen, moest snel zijn mannen waarschuwen, en desnoods met de hulp van goedgezinde gouddelvers zijn eigen huis omsingelen, dat ter kwader ure in bezit was genomen door de bandieten.

Raffles vond Tassoni tot zijn vreugde in zijn woning, die hij deelde met een van zijn jongere collega's. Hij stelde de beide mannen met enkele woorden op de hoogte, waarna hij aanbood, ook de andere helpers te gaan waarschuwen terwijl Tassoni en Jack Malony, zoveel mogelijk betrouwbare mannen bijeen

zouden brengen, teneinde de gewapende bandieten, als het kon, te overvallen.

Na zich te hebben overtuigd dat dit onderdeel van het programma naar behoren zou worden uitgevoerd, begaf Raffles zich ijlings naar de plek waar zijn vrienden hem zouden wachten.

Dezen waren aanstonds bereid de behulpzame hand te bieden.

— Het is mij alleen niet goed duidelijk, hoe je in het bezit denkt te komen van de buit, als je met de politie samenwerkt, merkte Brand op.

— Ik zal wel zorgen, hen voor te zijn, Charles, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. De hoofdzaak is dat we de kerels bijtijds overvallen, voor ze argwaan kunnen krijgen.

Raffles wierp 'n blik op de twee vlieg-machines, die niet ver van elkander afstonden, en vroeg toen enigszins verbaasd:

— Is die beschadigde machine startklaar?

— Ja, Edward. Hoe het zit met die Amerikanen weet ik niet, maar het bleek dat een hunner een kist met reservedelen aan boord had, zonder daar blijkbaar iets van te hebben geweten. Met behulp daarvan hebben wij het toestel prachtig gerepareerd.

— Maar ik zie geen van de piloten, vervolgde Raffles verwonderd.

— Dan zie je er twee over het hoofd, die er de wacht bij houden, maar de rest kun je niet zien, want die zit in de kroeg van Mesritz, waarschijnlijk om krachten op te doen voor de tocht die hen te wachten staat.

— Dan hebben die heren een zonderlinge opvatting van hun plicht, zei Raffles meesmuilend. Kom, laten wij gaan, het wordt hoog tijd. Voor wanneer is het vertrek vastgesteld?

— Ik meen te weten, dat zij over een uur ongeveer willen opstijgen.

— In het donker? vroeg Raffles verwonderd, en zonder start- en landingslichten?

— Ja, zij willen bij daglicht in hun vliegekamp aankomen. Natuurlijk zal kapitein Hyke eerst een telegram zenden uit het fort, waar zij een tussenlanding willen maken. Overigens, het is volle

maan en een zeer lichte hemel, opstijgen zal niet moeilijk vallen.

De drie mannen begaven zich op weg.

Een paar honderd meters van de plek, waar de twee vliegmachines startklaar stonden, ontmoetten zij een groep ruiters, die zij aanstonds herkenden aan hun uniform; het waren mannen van de Koninklijke Bereden Politie.

Er waren er acht, allen gewapend met karabijnen en revolvers, en in de verte reeds herkenbaar aan hun rode tuniek en grijze vilthoeden.

In het langzaam langsrijden wierpen de manschappen een onderzoekende blik op Raffles en zijn metgezellen, en plotseling hield de aanvoerder zijn paard in en vroeg kortaf naar hun papieren.

Rustig haalden deze hun paperassen te voorschijn, en toonden ze.

De aanvoerder las ze bij het licht van een zaklantaren, die hij aanknipte.

Zonder een woord te spreken gaf hij ze aan Raffles en zijn metgezellen terug, waarna de kleine ruitertroep op een kort bevel doorreed.

— Zij gaan de verkeerde kant op, meende Henderson. Waarom helpen zij niet mee aan de overval van de bandieten, mylord, u hebt zelf gezegd dat de bereden politie hen op de hielen zat.

— Het is mij ook niet erg duidelijk, James, antwoordde Raffles. Zij komen de hoofdstraat af, uit de richting van het huis van Tassoni, en men moet hen toch reeds op de hoogte hebben gebracht. Zou de hele onderneming weer mislukt zijn? Laten wij voortmaken.

De drie mannen verhaastten hun schreden, en hier en daar kwamen zij langs kleine groepjes mannen, die druk met elkander stonden te praten.

Plotseling hoorden zij snelle hoefslagen, en toen zij zich omwendden, zagen zij in de verte twee van de politiemannen in gestrekte galop een zijpad inslaan.

Bijna tegelijkertijd werd aan de tegenovergestelde kant een dergelijk geluid gehoord en ook daar joegen twee ruiters in snelle draf over de vlakke voort.

— Dat lijkt op een omsingeling, riep Raffles uit. Maar wat zou er dan toch gebeurd zijn? Wij moeten zekerheid hebben.

Nog vlugger liepen zij door, maar bleven eensklaps verbaasd staan bij het zien van een nog jonge man met een bleek gelaat en gebogen hoofd, die door twee andere mannen stevig werd vastgehouden.

Die man was Jack Malony, de pas aangestelde assistent van de sheriff; de twee mannen die hem vasthielden waren zijn collega's.

Haastig trad Raffles het drietal tegemoet, en vroeg aan de oudste der mannen, die een korte tijd onder zijn bevel had gestaan:

— Wat heeft dat te betekenen? Waarom hebben jullie Malony gearresteerd?

— Hij heeft ons plan verraden, gaf de man ten antwoord. Ik heb het altijd gezegd dat die heel jonge broekjes buiten de politiedienst moesten worden gehouden. Ik wist wel dat hij verliefd was op die mooie meid, die Rita, en nu draagt het eind de last. Hij wist niet beter te doen dan gauw naar haar toe te lopen, toen ze even het huis verlaten had, en haar ons plan te vertellen, de kwajonggen.

Natuurlijk wist zij niets beters te doen, dan dadelijk haar kornuiten te waarschuwen en toen wij aankwamen waren de vogels gevlogen.

— Maar ik heb de bereden politie in de nederzetting gezien, zei Raffles.

— Laten we hopen dat dat helpt. Ze zijn bezig de punten te omsingelen. Ik heb mijn eigen mannen op verschillende plaatsen uitgezet en ik hoop dat ze te vertrouwen zijn, voegde hij er schamper aan toe. Ik heb ze last gegeven, zonder waarschuwing direct met scherp te schieten op de bandieten, zodra zij hen in het oog krijgen.

Raffles stond een ogenblik besluiteloos wat te doen, toen er plotseling zeer snel achter elkaar een paar revolverschoten kraakten, van de zijde van de plek, waar de vliegmachines zich moesten bevinden.

Zonder dat zij zelfs nodig hadden elkander te waarschuwen of aan te sporen, snelden Raffles en zijn vrienden terug, half vermoedende wat er aan de hand was.

Toen zij een hoek omsloegen hoorden

zij plotseling het geluid van de twee schroeven, die werden aangezet en het gedaver van de twee motoren.

— De Amerikanen vertrekken, riep Brand opgewonden.

— Het zijn de Amerikanen niet, Charles, riep Raffles terug. Het moeten de bandieten zijn, die zich op deze wijze in veiligheid willen stellen, nu de gehele plaats als het ware omsingeld is. Wij moeten het tot elke prijs trachten te verhinderen. Ik zal niet dulden dat zij er met mijn geld vandoor gaan.

De drie mannen hadden hun revolvers getrokken en renden voorwaarts.

Toen zij aankwamen draaiden de schroeven bijna op volle kracht, en langzaam kwam de machine in beweging.

Het toestel scheen zwaar geladen te zijn, en dat was begrijpelijk, als alle bandieten de vlucht hadden willen nemen.

Brand was in zijn snelle vaart bijna gestruikeld over iets dat op de grond lag, en dat week mee gaf.

Hij bukte zich en slaakte een kreet van afgrijzen; zijn hand was vochtig en kleverig.

Hij wist dat zijn vingers in bloed hadden gegrepen.

Daar op de grond lag een van de Amerikaanse bewakers, door een aantal revolverkogels getroffen.

Henderson vuurde in het wilde weg op de steeds meer snelheid verkrijgende machine, maar Raffles gebod:

— Laat dat schieten, James, het dient tot niets, want in deze duisternis kun je niet richten.

— Moeten wij die schurken dan maar rustig laten ontkomen? riep Brand woedend. Zij hebben een van de bewakers gedood.

— Geen sprake van, riep Raffles te-

rug. Wij gaan hen achterna.

— Wat? Wil je je meester maken van een Amerikaans legervliegtuig?

— Waarom niet? Ik heb hier een middel bij de hand om de bandieten te kunnen achtervolgen en ik zou het niet met beide handen aangrijpen? Ik denk er niet over.

Raffles was reeds naar het tweede vliegtuig gesneeld, dat daar nu onbewaakt stond.

De tweede Amerikaan moest echter iets gemerkt hebben, want hij kwam aanlopen, herkende Raffles in het twijfelachtige licht, maar deze liet hem voor een vraag geen tijd, maar duwde hem zeer onzacht terug.

Intussen was het in de kroeg van Mesritz levendig geworden. De Amerikanen schenen lont te hebben geroken, of iemand was hen komen waarschuwen, want daar kwamen de anderen al aanlopen, vloekend en met hun armen zwaaiend.

Raffles was reeds in de cockpit gesprongen, en Brand en Henderson moesten zich haasten om dit voorbeeld te volgen als zij Raffles niet in de steek wilden laten, want reeds had hij contact gemaakt en de twee schroeven begonnen te draaien.

Juist op het ogenblik dat de Amerikaanse piloten kwamen aanrennen, stegen de twee legertoestellen op, het eerste echter met heel wat meer moeite dan het tweede, ofschoon het juist het grootste was.

De Amerikanen dol van woede, zonden de twee machines een paar kogels achterna, maar deze troffen geen doel, en onder het machtig gedaver van de motoren verdwenen de twee vliegmachines in de donkerblauwe hemel.

HOOFDSTUK V

EEN ACHTERVOLGING IN DE LUCHT

Zowel Raffles als Brand waren goed op de hoogte van allerlei soorten vlieg-machines, maar een geweldig groot toestel als dit kenden zij alleen maar naar het uiterlijk.

De ruimte daarbinnen was zo hoog, dat zelfs een man als Henderson zich maar weinig hoefde te bukken, om er te kunnen staan.

Ter weerszijden waren zitplaatsen aangebracht, die de vorm hadden van fietszadels, en die konden worden opgeklapt.

Van de cockpit uit kon men gemakkelijk de plek bereiken, waar de twee mitrailleurs stonden opgesteld, en Henderson constateerde dat zij ook tot schieten bereid waren, en dat zelfs het lint met de patronen reeds in de grendel was ge-

stoken, zodat men slechts de trekker behoefde over te halen.

In een rek lagen een paar legergeweren, en daarnaast hingen drie revolvers, benevens een paar korte dolken.

Meer naar achteren bevond zich in de vloer een stalen schuif, ruim een meter lang, en als men die openschoof kwamen de twee geweldige, van vinnen voorziene bommen voor de dag, die daar op stalen steunen lagen, welke neerklapten bij het overhalen van een kleine hefboom.

Vier van deze bommen lagen twee aan twee achter in het toestel, en konden door middel van handels op de stalen dragers worden neergelaten, zodra de eerste twee bommen waren gelanceerd.

Het toestel was, zoals bleek, uitgerust als voor een oorlog, en hetzelfde zou natuurlijk ook het geval zijn met de zoveel grotere machine, waarvan de bandieten zich hadden meester gemaakt.

Dat toestel moest echter ook zwaarder zijn, en Raffles had zich dan ook gehaast, zo snel mogelijk te stijgen, ten einde boven de zware bommenwerper te komen.

De bandieten hadden alles in het werk gesteld om dit te beletten, maar waren daarin niet geslaagd, en nu vlogen de twee toestellen, omstreeks honderd meter van elkander verwijderd in snelle vaart door de nachtelijke hemel.

De hemel was zo helder, de wolken waren met zoveel snelheid weggetrokken, de maan scheen met zoveel licht, dat het achtervolgde toestel duidelijk was te zien, als een silhouet afstekend tegen het donker blauw van de hemel.

De zware machine zette in rechte lijn koers in zuidoostelijke richting, en als die koers behouden bleef, dan zou het niet lang duren, of de beide machines zouden genoodzaakt zijn, een hoge bergketen over te vliegen.

Aanvankelijk gebeurde er niets bijzonders, behalve dat de bandieten allerlei pogingen hadden aangewend om de achtervolgers kwijt te raken.

Onverbiddelijk echter bleef het toestel van Raffles dat van de bandieten volgen, onder wie er op zijn minst een moest zijn, die een voortreffelijke vlieger was.

De hemel begon zich in 't oosten reeds te kleuren, aldus de komst van de zon aankondigend, toen de grootste machine plotseling opnieuw een zwenking maakte maar thans blijkbaar met een geheel ander doel.

Het was een zeer gewaagde manoeuvre want de piloot beschreef niet alleen een zeer korte bocht, maar trachtte daarbij tevens het zware toestel op te trekken om boven het toestel van de achtervolgers te komen.

Reeds in die bocht begon hun linker mitrailleur te blaffen, te vroeg evenwel, want de afstand was door het nemen van de bocht te groot geworden en de schutter scheen over niet al te grote vaardigheid te beschikken.

Niettemin ketsten er toch een paar kogels af op het stalen casco van de machine. Brand nam direct een van de geweren van het rek, overtuigde zich dat het geladen was, opende een van de ronde patrijspooten, en bracht het geweer aan de schouder.

Het was onmogelijk, zich voor elkan- der verstaanbaar te maken, maar Raffles begreep aanstonds de bedoeling van Brand, gaf nog wat meer gas, en daalde toen plotseling, zodat Brand gelegenheid kreeg zorgvuldig te richten.

Het schot was nauwelijks hoorbaar, maar het moest hebben doelgetroffen want censklaps hield de kogelregen op, en de achtervolgde machine hervatte de koers in zuidoostelijke richting.

De landstreek onder hen leek volkomen verlaten. Het terrein was bergachtig en van plantengroei was niet veel te bespeuren.

Plotseling klonk er, toen de vliegtuigen over een hoge berg vlogen, een geweldige losbarsting, die een zodanige luchtdruk veroorzaakte, dat de twee machines een kort ogenblik als paarden steigerden.

De zware machine had zich blijkbaar van de lastige toch niet te gebruiken bommen ontdaan.

Raffles hief de hand op, en Brand begreep het teken onmiddellijk. Hij wilde de bandieten tot dalen dwingen.

Brand overtuigde zich eerst dat de bommen welke de machine aan boord had, onmogelijk een bewoonde plek konden treffen, en toen haalde hij snel achter elkaar de twee hefbomen over, die de twee zware bommen vrij maakten.

Zij vielen en ontploften met een daverend lawaai, dat zelfs op deze hoogte hoorbaar was.

Brand stootte Henderson tussen de ribben en wenkte naar het achterste gedeelte van de vliegmaschine, waar de reservebommen lagen.

Henderson verloor geen tijd en tilde een van die torpedovormige monsters van zijn ligplaats en droeg het zonder al te grote inspanning tot boven het gat, waar hij het eenvoudig uit zijn armen liet glijden.

De laatste bom volgde dezelfde weg als zijn voorgangers en het toestel, van een zeer zwaar gewicht bevrijd, joeg met vermeerderde snelheid door de lucht, de bandieten achterna.

De oostelijke hemel kleurde zich steeds lichter en steeds duidelijker stak het achtervolgde toestel, machtig en groot, tegen die achtergrond af.

En toen volgde een jacht, waaraan geen einde scheen te komen.

Geruime tijd snelden de twee toestellen door het luchtruim, nu eens hoog, dan weer laag, maar wat de bandieten ook verzonnen om te ontkomen, het mislukte, hoewel Raffles van zijn kant evenmin kans zag, ook maar een enkele meter te winnen.

Alsof de twee machines door een en dezelfde motor werden voortbewogen, zo bleef de afstand tussen hen ongeveer gelijk.

De koers bleef steeds zuidoostelijk en het kon niet anders of binnen enige tijd moesten de beide toestellen boven de bewoonde streken komen, hetgeen voor alle twee even gevaarlijk was, want het was zeker, dat in de tijd die verstreken was, de telegraaf de autoriteiten niet alleen in Canada, maar ook in de Verenigde Staten op de hoogte had gebracht van het ongehoorde, dat een legermaschine in handen was gevallen van bandieten, terwijl een tweede overmeesterd was door een drietal onbekende mannen die de eerste machine achtervolgde.

Hoe dit zij, Raffles kon er staat op maken, dat men met man en macht zou trachten de machines weer onder het wettig gezag te krijgen.

Het kon omstreeks vier uur in de ochtend zijn, toen Brand een blik naar omlaag wierp, en het glinsteren van een grote oppervlakte water waarnam.

— Het Athabaska meer, riep hij.

Raffles had zich op zijn zitplaats half omgewend, en scheen te begrijpen wat Brand bedoelde; hij knikte hem glimlachend toe.

— Wij zijn op nauwelijks veertig mijlen ten noorden van Fort Mc. Kay, riep hij terug. Ik heb al huizen gezien. Zoek eens of er een goede kaart beschikbaar is.

't Kostte Brand al heel weinig moeite aan een der stalen zijwanden de doos te vinden, waarin de kaarten bewaard werden.

— Ik ben benieuwd of ze dat in New York weten, mompelde Brand voor zich heen. Ik denk echter dat de Canadese vliegers ook wel goed georiënteerd zullen zijn wat de Amerikanen betreft. Ha, eens zien, Fort Mc. Kay, dat is nauwelijks dertig mijlen ten noorden van Fort Mc. Murray, waar de spoorlijn naar het zuiden begint.

Hij kroop met de kaart in de hand naar Raffles en toonde hem deze.

Raffles wierp er een snelle blik op, knikte en haalde de schouders op. Toen waren zijn ogen weer strak gericht op de machine voor hem, en probeerde voor de zoveelste maal op de tegenstander in te lopen, zonder dat hij erin slaagde.

Als dit echter zo voortduurde, kon het niet anders of er moest een tragisch einde komen aan deze achtervolging, die voor beide partijen wel eens noodlottige gevolgen kon hebben.

Het was best mogelijk dat Fort Mc. Murray ook over vliegmaschinen zou beschikken, die niet zouden aarzelen de twee toestellen onder vuur te nemen.

De mogelijkheid was zelfs niet uitgesloten, dat reeds een eskader toestellen was opgestegen, teneinde de lucht af te zoeken.

Er was één enkele gelukkige omstandigheid; de twee machines waren tot dusverre over zo goed als onbewoonde streken gevlogen.

Dit kon echter niet lang meer duren, en binnen een uur of nog eerder, moest er een einde aan deze wilde jacht zijn gekomen.

Plotseling steeg de machine der bandieten.

Het was duidelijk dat zij wilden voorkomen door de bezetting van het Fort Mc. Kay te worden waargenomen.

Zij stegen tot een hoogte van meer dan drieduizend meter en Raffles haastte zich, dit voorbeeld te volgen.

En zo vlogen zij dan waarschijnlijk geheel onbemerkt over dat fort heen, want er gebeurde niets.

Toch was 't de vraag of daar beneden het geronk van de vier motoren niet was gehoord.

Brand wilde Raffles iets vragen toen de gespannen uitdrukking op diens geelaat hem opviel.

Hij volgde de richting van Raffles' blik en zag dat die gevestigd was op een der bovenste draagvlakken van het toestel der bandieten, dat naar het scheen, een eigenaardige, wat scheefgezakte stand had.

Het volgende oogenblik was aller aandacht gevestigd op wat er aan boord van het achtervolgde toestel plaatshad.

Duidelijk zagen zij hoe een vrouw met stroblond haar op een der draagvlakken was gaan staan, terwijl zij zich heftig verzette tegen een paar mannen, die haar schenen te willen tegenhouden.

Op haar rug was een zak zichtbaar, waaruit men begreep, dat de vrouw zich had meester gemaakt van een der valschermen, die aan boord aanwezig moesten zijn.

Plotseling steeg er een klein, blauw rookwolkje boven de cockpit van de machine uit.

Er moest daar iets ernstigs zijn gebeurd.

De gedaanten van nog een paar mannen kwamen te voorschijn, en er scheen daarginds een worsteling te zijn ontstaan, half op de draagvlakken, half in de cockpit. Tegelijkertijd werd de vlucht van het vliegtuig onzeker.

— Zij vermoorden elkaar om het bezit van de valschermen, riep Brand.

Raffles knikte bevestigend en bleef met gefronste wenkbrauwen naar de achtervolgde machine staren.

Plotseling uitte de drie mannen tegelijkertijd een luide kreet.

Een man had zich tot het uiterste verzet tegen twee anderen, die hem te lijf waren gegaan, en hem het valschermschoep te ontrukken, dat hij zich op de rug wilde gespen.

De man sloeg met zijn rechtervuist op zijn belagers in, en met een laatste inspanning wist hij het valschermschoep te rukken.

Daarbij verloor hij evenwel het evenwicht, zijn voeten misten hun steunpunt, en hij stortte omlaag, met het valschermschoep nog in de handen, dat hem nu van geen nut kon zijn.

Meteen kwamen er nog meer mannen te voorschijn, en enigen hunner waren reeds voorzien van de parachutes, die hun behoud moesten betekenen.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht, en herkende twee der bandieten uit het blokhuis, José Battista en Pietro.

Intussen was het rookwolkje steeds groter geworden, het draagvlak hing steeds schever, en het was duidelijk dat het toestel ten ondergang was gedoemd. Plotseling brak de linkervleugel af, de machine maakte een duik en tegelijkertijd vielen of sprongen er vier inzittenden uit, juist toen de gedoemde machine in vlammen gehuld, en rokend als een fakkel begon te vallen.

Raffles verloor geen oogenblik zijn koelbloedigheid.

Pijlsnel dook hij mede omlaag, bijna even snel als het eerste toestel viel.

Brand staarde met uitpuilende ogen naar het schrikwekkend schouwspel dat zich aan hem voordeed.

Toen zag hij een treffend toneel: het zich bijna gelijktijdig openen van vier valschermen, waaraan evenzoveel mensen hingen, die op deze wijze hun leven trachtten te redden.

Zij daalden heel wat langzamer dan de vliegmachine naar de aarde schoot, omgeven door een rookwolk en laaiende vlammen.

Zo dichtbij waren die valschermen, dat Brand heel duidelijk kon zien, hoe een der mannen nog iets anders op zijn

rug en om zijn middel droeg: een paar lederen tassen.

— Zouden die ellendelingen ons dan toch nog ontsnappen? mompelde hij voor zich heen.

Het woord was zijn mond nog niet uit, of een daverende slag weerklonk.

Raffles had zijn motor afgezet op vijf-honderd meter boven de grond.

Brand keek omlaag.

Hij zag de verspreide brokstukken liggen van het vliegtuig der bandieten, in het midden van een uitgestrekte vlakte, niets anders dan her en der verspreide onderdelen, gebogen stangen en de overblijfselen van een uiteengesprongen motor.

HOOFDSTUK VI

HET ONDERZOEK IN DE TREIN

Enige minuten later was ook de vlieg-machine van Raffles gedaald en streek neer op een ongelijk, steenachtig terrein. De drie mannen werden geweldig door elkaar geschud, het toestel weerstond de schokken, en zij waren tenminste in veiligheid. Heinde en ver was geen sterfeling te bespeuren.

Naar de groene kleur van de grond te oordelen, bevonden zich echter bossen en landerijen heel ver af.

Voor zij die echter goed in zich hadden opgenomen waren zij reeds in de richting van het brandende toestel gesneld.

Het straalde een ontzaglijke hitte uit, maar toch stelden die drie dappere mannen alles in het werk te naderen en te pogen te redden wat nog te redden viel.

Zij zagen aldra dat geen hulp hier meer kon baten. Duidelijk konden zij de bijna geheel verkoolde lijken zien van de inzittenden. Onder de massa gloeiend metaal lagen waarschijnlijk nog meerderen, wier beenderen door de val

verbrijzeld moesten zijn.

Een ogenblik staarden de mannen naar dit toneel van verwoesting en dood, toen wendden zij zich met gebogen hoofd af, en keerden terug naar hun eigen toestel.

— Stijgen wij op? vroeg Brand op zachte toon.

— Waarom vraag je dat? vroeg Brand op zachte toon.

— Wel, om ons in veiligheid te stellen. Wij zijn hier, dunk mij, wat al te dicht in de buurt van een der forten.

— Dat is zo, maar als ik opstijg, dan verlies ik de bandieten uit het oog, die zich uit de voeten hebben gemaakt met mijn buit.

— Je geeft het dus niet op? Je blijft hen achtervolgen? riep Brand ontdaan.

— Waarom zou ik de achtervolging opgeven, als zij het niet doen met hun vlucht? Wat zij doen, kan ik ook.

— Maar zij zijn nergens te zien, Edward.

— Daaruit blijkt, dunkt mij dat zij zich

naar het Fort Mc. Kay hebben begeven. Je ziet dat de vlakke daar in het zuiden waar zich ook het station moet bevinden, daar achter die bomen, op een mijl afstand of tien.

— Maar wij kunnen die tien mijl onmogelijk te voet afleggen.

— Dat zullen zij evenmin kunnen doen, Charles. Daarom denk ik, dat zij zich van paarden hebben meester gemaakt, op die hoeve daarginds. Zij kunnen onmogelijk veel op ons voor zijn. Laten wij dus niet langer praten, maar handelen.

Brand begreep wel dat ieder verzet nutteloos zou zijn.

Volgens hem ging Raffles met zekerheid zijn verderf tegemoet, want het kon niet anders, of men had tientallen mijlen in het rond dit drama der lucht moeten zien.

De drie mannen overtuigden zich, dat hun revolvers geladen waren, staken nog een handvol patronen in hun zakken, lieten de machine eenvoudig waar deze was, en begaven zich op weg naar een der huizen, die zij in de verte zagen staan, vreedzaam, als het ware in een bed van groen. Het was intussen klaarlichte dag geworden, maar er was van de bandieten niets te bespeuren.

Toen zij ongeveer tien minuten snel hadden voortgelopen, stonden zij plotseling voor vier valschermen, die vrij dicht bij elkander lagen, als reusachtige, geelwitte paddestoelen.

Het was geen wonder dat de bandieten zulk een voorsprong op hen hadden gekregen.

Zij verhaastten hun schreden nog, en tamelijk vlug hadden zij het hek bereikt, van een goed onderhouden boerenhoeve.

Dicht bij de deur stond een vrouw met een verschrikt en bleek gezicht met een kind van omstreeks twee jaar op de arm.

Toen zij de mannen zag aankomen, maakte zij een beweging van angst en scheen in huis te willen vluchten, maar Raffles riep:

— Gij hoeft niet bang voor ons te zijn, goede vrouw, wij zijn vrienden. Zeg ons maar vlug, ofschoon ik aan uw gezicht wel meen te kunnen zien, dat hier bandieten zijn geweest.

— Zij hebben zich nog geen tien minuten geleden van onze paarden meester gemaakt en zijn er mee weg gereden, antwoordde de vrouw toonloos. Zij hebben mijn man door de arm geschoten, en hebben gedreigd mijn kind te zullen doden, als ik hun niet aanstonds de stal aanwees.

— Was er niemand die u kon beschermen?

— Wij hebben maar één enkele knecht, en die komt pas over een uur. Mijn man en mijn twee zoons doen het werk en ik help.

De twee jongens zijn naar Fort Murray om een paar nieuwe landbouwwerktuigen te kopen. Die bandieten hebben onze vier beste paarden meegenomen.

— Zij moeten worden ingehaald, zei Raffles met vaste stem. Heeft u nog meer paarden? Ik zal ervoor betalen.

— U hoeft er niet voor te betalen, als u erin slaagt, onze vier paarden terug te bezorgen. Ik begrijp nog niet hoe dat zo ineens over ons is gekomen. Het is jaren geleden sedert wij hier voor de laatste maal last hadden van dat ontuig. Zaten ze misschien in die vliegmaschine die neergestort is en waarvan we de vlammen hebben gezien?

— Ja, voor de brand uitbrak, hebben zij het toestel per parachute verlaten. Laat ons die paarden eens zien. Maar zeg mij eerst of uw man erg gewond is? Ik heb verbandmiddelen bij mij.

Zwijgend ging de vrouw hen voor naar een ruime, luchtige kamer, en Raffles vond daar een man, die met een bleek gelaat in een leunstoel zat, en zijn verbonden arm ondersteunde. Zonder één woord aan verklaringen te verspillen, wikkelde Raffles het verband los, zuiverde de wond, bevond dat er geen botten geraakt waren, en verbond de wond opnieuw.

Henderson en Brand keken elkander veelbetekenend aan, en rekenden uit, dat daarmee tien kostbare minuten waren verloren gegaan.

De vrouw had het kind in zijn bedje gelegd en was zelf de paarden gaan halen. Raffles zei er niets van, maar hij begreep wel, dat de bandieten de beste rijdieren niet hadden laten staan.

— Waar kan ik uw zoons in Mac Murray vinden? vroeg hij de vrouw. Ik zal hun dan uw paarden teruggeven.

— Zij logeren in « De Gouden Engel » antwoordde de vrouw.

De oude Mac, de eigenaar, heeft in zijn schuur nieuwe landbouwwerktuigen tentoongesteld. Ze zouden daar tot heden namiddag blijven. Als u kunt zorgen dat wij onze paarden terugkrijgen, zullen wij u eeuwig dankbaar zijn, mijnheer. Wij zijn niet rijk, en kunnen ze niet missen, want zij dienen om onze groenten en vruchten naar de markt in Mc. Kay te brengen. Heeft u zedels nodig?

— Laat maar vrouwtje, antwoordde Raffles glimlachend. Zo groot is de afstand niet en de hoofdzaak is dat we snel vooruitkomen.

— Hoelang denkt gij dat wij met die paarden over de afstand zullen doen?

De vrouw nam de dieren eens op, en antwoordde toen weifelend:

— Met een beetje goede wil, kunt gij het in een uur doen, maar dan zullen de arme dieren wel uitgeput zijn.

— Hoeveel denkt ge dat ze nog waard zijn bij verkoop?

— Ik zou niet meer dan dertig dollar per stuk durven vragen.

— Hier zijn er honderd voor de drie. Neen, zeg niets, er is mij zeer veel aan gelegen, die bandieten in te halen. Hier is een zalfje voor de wond van uw man, en nu moet ik afscheid van u nemen, ik geloof niet dat wij elkander ooit zullen terugzien.

Een ogenblik daarna hadden de drie mannen zich op de ruggen der paarden geslingerd en de leidsels ter hand genomen.

Zij drukten de dieren de hieien in de flanken, en reden het erf af.

Zonder moeite bereikten zij de mulle weg, die inderdaad alleen voor paarden geschikt was en volgden die in snelle draf.

Zij konden omstreeks drie kwartier onderweg zijn, en reeds zagen zij, toen zij een heuveltop hadden bereikt, de huizen van Mac Murray, toen een bekend geluid boven hun hoofden hen deed opzien en de oude, vermoeide paarden de oren deed spitsen.

Het waren vier Canadese jagers, die daar hoog in de lucht in gevechtsformatie in zuidelijke richting vlogen, en blijkbaar opdracht hadden, de omgeving af te zoeken.

Eindelijk schenen er dus betrouwbare berichten te zijn afgezonden betreffende het punt waar de twee Amerikaanse machines het laatst gezien waren.

— Zij zullen ons zien op deze open weg, riep Brand verschrikt uit.

— Dat hindert niet. Zij kunnen ons van niets betichten. Zij zullen veel eerder de twee vliegmachines zien, de verbrande en de andere, die wij in de steek hebben gelaten, en een van de toestellen zal dalen om te zien wat dat betekent. Trouwens, daar is Mac Murray reeds.

— Maar van dat serpent, van die meid met haar drie vrienden hebben we niets gezien, mylord, mopperde Henderson. Raffles raadpleegde zijn horloge.

Hij dreef zijn paard tot nog grotere spoed aan ofschoon het arme dier zichtbaar vermoeid was.

— Wij hebben nog tien minuten om de trein te halen. Hier zijn de eerste huizen reeds. Dus voortgemaakt.

— Moeten wij niet eerst naar de Gouden Engel?

— Die engel kan wachten, zei Raffles kortaf. Dat zou teveel tijd kosten.

— Wat doe je als je bemerkt dat de bandieten in de trein zijn?

— Eveneens de trein nemen, het mag kosten wat het wil.

— Het zou ons, bijvoorbeeld, een paar kogels in het lichaam kunnen kosten, zei Brand schouderophalend. Wij zijn hier nog altijd in het verre westen en de politie is hier zo schaars als een vet varken in de woestijn.

Zonder verder nog een woord te spreken reden de drie vrienden zo snel hun vermoeide paarden konden verder, tot Brand plotseling uitriep:

— Daar staat de trein.

Boven het kleine, houten station, rees inderdaad een witte rookpluim rechtstandig omhoog.

De trein scheen op het punt van vertrek te staan. Een schel fluitje weerklonk.

Zonder zich om iets anders te bekom-

meren lieten de drie mannen zich van hun paarden glijden en van dat ogenblik af waren de dieren ter beschikking van wie ze wilde hebben.

Zij renden het stationsgebouw binnen, maar voor het nemen van plaatsbewijzen was al geen tijd meer, want voor de twee enige loketten stond een menigte mensen.

Het geraas van de ontsnappende stoom werd krachtiger; de trein had zich in beweging gesteld.

De drie mannen stormden het perron op, waar zich nog slechts enkele personen bevonden.

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, ondanks de waarschuwend stem van de verontwaardigde stationschef, sprongen zij in het eerste het beste rijtuig, dat hen voorbijschoof, op groot gevaar, hun nek te breken.

De trein had reeds vaart gekregen en een ogenblik later was het station al achter de rug.

Henderson, die het harde lopen het minst gemakkelijk viel, veegde een beetje hijgend zijn voorhoofd af en zei:

— Mag ik u iets vragen? Hoe komt 't dat die bandieten hier niet onmiddellijk gearresteerd zijn, hier op het station, waar toch zeker wel een telegraafstoel zal zijn? Als die vliegmaachines gewaarschuwd zijn, hoe komt het dat het enige station hier in de omtrek niets gedaan heeft?

— Waarschijnlijk was men hier al op de hoogte, James, gaf Raffles ten antwoord, want ik meen stellig een afdeling manschappen van de bereden politie te hebben gezien, toen wij naar het station snelden. Ik kreeg de indruk dat zij zoëven waren aangekomen, geen seconde voor ons, en ik ben van mening dat de vier ontsnapte bandieten nog juist de tijd hebben gehad, tersluiks en aan de verkeerde kant in de trein te stappen... hun enige toevlucht, zodra zij met hun valschermen de grond hadden bereikt.

— Als dat zo is, dan zou ik op mijn beurt een voorstel willen doen, zei Brand die uit zijn humeur scheen te zijn. Wij zoeken de hoofdconducteur op, requireren een paar stevige kerels, en zoeken de trein tot in alle hoeken en gaten af,

waarna wij het hele troepje zouden kunnen afleveren op het eerste het beste tussenstation.

— Aan iets dergelijks had ik ook gedacht, gaf Raffles met een flauwe glimlach ten antwoord, met een kleine wijziging evenwel. Ik zou er namelijk, voorlopig althans die conducteur en die stevige kerels buiten willen laten. Wij kunnen het ten eerste best alleen opknappen, en ten tweede zie ik er het nut niet van in, ons bekend te maken als de achtervolgers, die zich wederrechtelijk van een legervliegtuig hebben meester gemaakt. Maar laten wij beginnen met kaartjes te nemen bij de conducteur. Hoe minder opzien wij wekken, hoe beter. Tenslotte als de bandieten werkelijk ongezien in de trein zijn gekomen, zullen zij zich wel verborgen hebben.

— Waar kun je dat doen in een trein? vroeg Henderson verwonderd.

— Daartoe zijn gelegenheden genoeg in een Canadese of Amerikaanse trein, James. Dit is een zogenaamde sleper, dat wil zeggen dat er slaapwagens in de trein meelopen, en ook kunnen de meeste banken van de zittingen in bedden veranderd worden. Dan is er een restauratiewagen, een bagagewagen, vaak is er ook een postrijtuig, en tenslotte zijn er de daken.

— De daken? herhaalde de reus verbaasd.

— Natuurlijk. De daken van de wagons. En tenslotte het tegenovergestelde daarvan, de onderkant van de wagons, die zo dikwijls door zwervers en misdadigers gebruikt worden om zich te verbergen. Maar wij zullen stelselmatig te werk gaan, dan kunnen zij onmogelijk heel lang voor ons verborgen blijven.

— Heb je enig begrip van de dienstregeling, Edward? Wat is de eerste stopplaats?

— Ik meen Lac Labiche. En vervolgens Edmonton, een belangrijk kruispunt. Ik zou wel wensen dat wij de kerels voor de laatste halte te pakken hadden, want als zij daar weten te ontsnappen, dan krijgen wij ze zeker niet meer in handen.

Zij waren nu de lange gang ingegaan langs de wagons met de gemakkelijke

fauteuils ter weerszijden van het middenpad, en liepen deze langzaam door.

Zoals Raffles wel gedacht had telde de trein nog niet veel reizigers, want aan dat afgelegen beginpunt stapten nooit veel personen in.

Hij nam ze allen scherp op, maar geen van die mensen leek ook maar in het minst op een der twee Italianen, wier uiterlijk hij al aan Brand beschreven had, en nog veel minder op de blonde Rita.

Op dezelfde wijze doorliepen zij de gehele trein, van achteren naar voren, en nog weer eens terug, maar onder de stuk of dertig passagiers die de lange trein bleek te bevatten, was er geen enkele, die ook maar in de verste verte iets van een Italiaanse bandiet over zich had.

Verder waren er slechts twee vrouwen, een oud moedertje en een meisje, een kind nog bijna, met donkerbruin haar.

Raffles had intussen plaatsbiljetten gekocht, en tot zijn voldoening gemerkt, dat de trein niet voorzien was van een ontvangstation voor radioberichten. Dat was tenminste al weer zoveel gewonnen, ofschoon het natuurlijk evenzeer een voordeel was voor de achtervolgde bandieten.

Uren achtereen reed de trein voort, langs de rails, die mijl aan mijl zich uitstrekten over de dorre vlakte, zonder een enkele bocht, nu eens heenvoerend door

een dennenbos, dan weer voortrazend langs de oever van de Athbaskarivier.

Herhaaldelijk was een van de drie mannen opnieuw op onderzoek uitgegaan, zonder iets verdachts te kunnen ontdekken, totdat Brand moedeloos zei:

— Misschien zijn zij onderweg uit de trein gesprongen.

— Bandieten met een fortuin bij zich denken niet zo gauw aan zelfmoord, zei Raffles schouderophalend. Van een trein springen bij deze vaart betekent de dood.

— Er is een wagen die we nog niet onderzocht hebben, mylord; de goederenwagen, merkte Henderson op.

— Je hebt gelijk, daar zijn we nog niet geweest. Het is mogelijk dat zij daar de beambte overvallen hebben, maar.....

Plotseling zweeg Raffles en stootte Brand in de zijde.

Hij volgde met zijn blik een tamelijk elegant geklede jonge man, die op weg scheen te zijn naar de restauratiewagen. Hij had blond kortgeknipt haar, en droeg een hoornen bril.

— Heb je haar niet herkend? vroeg Raffles op zachte toon, zodra de jongeman in de restauratiewagen verdwenen was. Maar dat is waar, jij hebt die vrouw nog nooit van aangezicht tot aangezicht gezien, en nu moet ik je wel mededelen, dat het Rita is, de bandietenmeid.

HOOFDSTUK VII

DE GOEDERENWAGEN

Brand keek Raffles met grote ogen aan en vroeg:

— Kun je je niet vergissen? Hoe zou ze aan die mannenkieren zijn gekomen?

— Die kan ze wel in de bagagewagen hebben gevonden, in 'n koffer, die waarschijnlijk niet of niet goed gesloten was.

— En haar metgezellen? vroeg Brand, niet weinig geschokt door deze ontdekking.

— Misschien zijn die nog in de goederenwagen of er bovenop. Of wellicht eronder, want de overzijde van de wagens hebben wij nog niet afgezocht.

Zij zwegen, want op dat ogenblik verscheen er een man ten tonele die het drietal even opnam, en toen eveneens de restauratiewagen binnenging.

Hij was een man, met een grote, donkere knevel, en artistiek golvend, zwart haar.

Brand zag aan de uitdrukking van Raffles' gelaat onmiddellijk, dat zijn vriend iets bijzonders aan die man had gezien. Dat bleek aldra, toen Raffles hem influisterde:

— Ik zou erop durven zweren dat het Battista is. Maar een paar uren geleden had hij nog geen knevel.

Hij stond even in gedachten verzonken en vervolgde toen:

— En ik weet zeker dat hij kort haar had, of beter gezegd zo goed als geen haar. De man was tamelijk kaalhoofdig, en had slechts een weinig reeds grijzend haar. En dan die mannenkieren van de

vrouw. Wat zij dan toch wel ontdekt zouden hebben in die goederenwagen.

Raffles liet zijn blikken rondgaan als zocht hij een antwoord op die vraag en toen bleven zij rusten op een felgekleurd aanplakbiljet, dat met punaises op een verbindingsdeur was vastgestoken, en dat aan de reizigers verkondigde, dat het Illustere Toneelgezelschap van Fred Slokum de eer zou hebben, binnenkort op te treden in Greenvale.

— Daar had ik dadelijk op moeten komen, zei Raffles met een glimlach. De schurken hebben de bagage van een toneelspelerstroep geplunderd.

— Maar wat hebben zij voor met die zotte maskerade? vroeg Brand verwonderd.

— Het is minder gek dan je denkt, Charles. Zij moeten hebben begrepen dat er al een signalement van hen per telegraaf bekend is gemaakt. Vooral de vrouw zou hen kunnen verraden en die vermomming is dus niet zo kwaad bedacht. Intussen zullen wij nu zelf onze maatregelen moeten nemen, want ook als zij in Lac Labiche uitstappen, zou al onze moeite vergeefs zijn.

— Waarom, als wij ook daar de politie bijtijds kunnen waarschuwen?

— Hoe komt het dat je zo verzet bent op de politie, Charles?, vroeg Raffles. Geloof je dat zij te vinden zou zijn, mij, een vreemdeling, zonder meer dat geld en die juwelen af te staan? Ik zou veel kans lopen dat zij ook mij vasthielden,

als ik er op aandrang. Dat die bandieten worden gearresteerd, vind ik best, maar eerst moeten zij mij hun buit afstaan. Kom mee, want er bestaat veel kans, dat zij ook die hebben weggestopt in die goederenwag.

De twee vrienden liepen langzaam door de restauratiewagen, waar een stuk of tien reizigers bezig waren aan het ontbijt, en vooral Henderson kon niet nalaten, onder het langsgaan een begerige blik te werpen op de spiegeleieren, ham en geroosterd brood.

Raffles zag het en zei:

— De drie mannen liepen achter elkaar de gehele trein door.

De twee andere bandieten zagen zij echter niet. Waarschijnlijk durfde de troep zich niet in zijn geheel te vertonen.

Zo kwamen zij tenslotte aan het laatste platform en toen zij daar stonden was de goederenwagen vlak voor hen, door een lederen harmonica en een ijzeren loopbrug met de daaropvolgende wagen verbonden.

Nog altijd reed de trein met onverminderde vaart voort, maar binnen een half uur zou er worden gestopt voor het kleine landelijke station van Lac Labiche.

Raffles begreep dus dat hij spoedig en doortastend zou moeten handelen. Hij bracht zijn mond aan het oor van Brand en zei:

— Blijf hier wachten; ik ga eens pools-hoogte nemen.

Hij liep over het ijzeren verbindings-bruggetje en Brand zag hoe hij voorzichtig de deur trachtte te openen, die toegang gaf tot de goederenwagen.

Het wilde echter niet lukken, en Raffles scheen een ogenblik in beraad te zijn. Toen zag Brand, hoe hij terzijde het smalle laddertje opliep, dat toegang gaf tot het dak van de wagen.

Hij zag eerst zijn bovenlijf, toen zijn benen verdwijnen. Raffles bleef enige minuten weg, en toen hij terugkwam stond zijn gelaat ernstig.

— Zij hebben de conducteur overvallen, want de man ligt bewusteloos op het dak, en ik heb hem nog juist bijtijds gegrepen, voor hij van de wagen zou zijn gegleden, wat waarschijnlijk ook de bedoeling van de schurken was. Zij

zijn waarschijnlijk ook door het dak binnengedrongen.

— Maar hoe konden zij binnen in de wagen komen en daar de beambte overvallen?

— Zij hebben hem natuurlijk overvallen toen hij op het punt stond binnen te gaan. Zij hebben hem hardhandig neergeslagen want ik vond bloedsporen onder op het trapje. Zijn jullie klaar?

— Wat gaan we doen?

— Naar het dak klimmen, en door het luik de twee kerels overvallen, die daar binnen zijn.

Brand gaf geen antwoord en liep zwijgend naar de voet van het ijzeren trapje.

Hij begon het onmiddellijk te beklimmen en de twee anderen volgden hem.

— Neen, James, jij moet hier blijven, zei Raffles zich omwendend. Er is geen sprake van dat jouw zwaar lichaam zich een weg zou kunnen banen door dat kleine luikje. Bewaak de deur en als die twee uit de restauratiewagen soms mochten komen opdagen...

— Dan gooi ik ze de trein uit, voltooide Henderson in alle gemoedsrust de zin.

— Dat mag je pas in de uiterste noodzakelijkheid doen, James, de hoofdzaak is dat ze het ons niet lastig kunnen maken. En denk erom dat er een vrouw bij is, die met het korte blonde haar. En een vrouw gooit men niet van een trein, James.

— Dat kan er vanaf hangen, mopperde Henderson, maar ik zal mij aan uw bevelen houden, mylord.

— Vlug nu, Charles, wij hebben nog maar tien minuten voor de trein stopt. En de bandieten zullen misschien willen proberen de trein nog voor het station te verlaten.

Als katten klauterden de twee mannen naar boven, op het dak van de goederenwagen.

Het eerste wat zij zagen was het roerloze lichaam van de zwaargewonde conducteur. Raffles had hem nu echter zo gelegd, dat hij onmogelijk van het dak kon rollen.

In het midden daarvan was een klein luikje, dat met ruw geweld tot een grotere omvang was opengescheurd.

De twee mannen hadden zich op hun

buik gelegd en schoven zich voort.

Nauwelijks had Raffles zijn hoofd vertoond of een kogel floot hem zo dicht langs de oren, dat hij de kogel als het ware voelde.

Zonder zich te bedenken vuurde hij in het wilde terug, en daarbeneden in de schemerachtige ruimte liet een man, in de rechterschouder getroffen met een luide kreet van pijn, zijn wapen los.

Een tweede bandiet kwam te voorschijn, maar telaat, want bliksemsnel had Raffles zich al door de opening laten zakken, en viel als het ware boven op de man, wiens revolver wel afgang, maar zonder schade aan te richten. Hij verweerde zich als een dolle stier, maar een paar geweldige vuistslagen van Raffles legden hem aldra het zwijgen op.

Brand had zich op zijn beurt door de opening laten vallen en riep opgewonden:

— Daar staat het kistje.

— Het is tijd, riep Raffles terug, de trein begint al vaart te minderen.

Hij schoof de zware grendels van de tussendeur terug, die naar 't loopbrugje voerden en zag Henderson in een gevecht gewikkeld met Rita en Battista.

De reus had zich waarschijnlijk aan zijn opdracht willen houden, en met de linkerhand hield hij eenvoudig de vrouw bij een bovenarm, terwijl zij hem, half dol van woede met haar vrije vuist trof, waar zij hem kon raken, en met zijn rechterhand had hij Battista in de nek

gegrepen, niet goed wetende, wat hij nu moest uitrichten.

— Breng die twee hier, James, riep Raffles. Vlug wij naderen het station.

Zonder enige moeite sleurde Henderson de twee machteloze bandieten de wagen binnen, waar ze aldra werden gebonden met touwen, die Raffles gevonden had naast de opengebroken kisten met costuums van de Slokum troep.

De remmen begonnen te knarsen, op het ogenblik dat Raffles het kostbare kistje greep en onder zijn jas verborg, waar hij het met een touw aan zijn lichaam vastmaakte.

Op het platform aangekomen, trok hij zijn mes en sneed een groot stuk uit het leder van de harmonica. Door die opening werkten de drie mannen zich naar buiten aan de kant, die van het perron was afgewend.

Even voor de trein zou stoppen, sprongen zij eruit en liepen toen zonder overhaasting terug, in de richting van een grote bergloods.

Terwijl op verre afstand achter hun rug het perron overstroomd werd door een stuk of twaalf gewapende politieambten, vroeg Brand op zachte toon aan Raffles, de deur van de loods achter zich sluitend:

— Waar gaan wij heen, als dit avontuur veilig achter ons ligt?

— Naar Chicago, antwoordde Raffles. Dat was ik allang van plan.

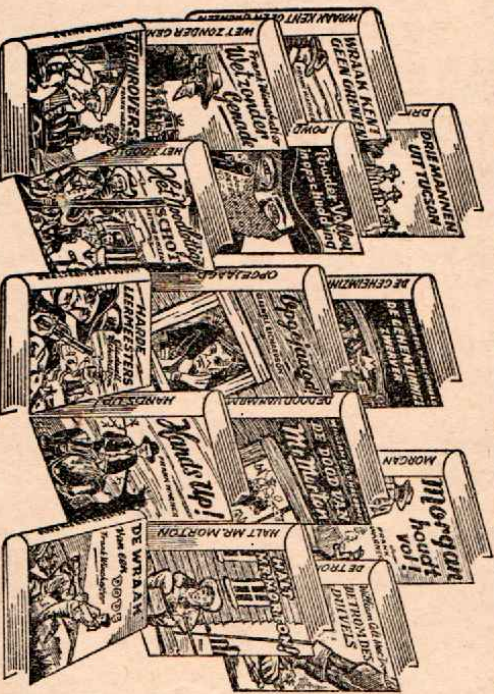
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een mislukte afpersing

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betikbaar f 5,- of meer
met per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlotige Schot door Arthur Marston
3. Harde Leermesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrank van een Dode } beide door
Frank Winchester
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
William
10. Halt, Mr. Morton } Calt MacDonald
11. Wrank kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Marston
13. De geheimzinnige Zwerper door William Calt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Calt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaikbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

NAAM: _____
ADRES: _____

BON
Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.
Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remlourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.
L. L.

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007